

Τρία ποιήματα

1

Τὸ χάσμα τοῦ ποταμοῦ νικίεται.
'Ο πεσιμένος κορμὸς διασταυρῶνεται μὲ τὴ
ροή τοῦ νεροῦ. Ἡ πρωτόγονη προσπάθεια
βρίσκει ἔκφραση μὲ τὴν πέτρα. Τὰ τόξα ἀ-
ναπτύσσονται καὶ συγιάζονται πάνω ἀπὸ τὰ νε-
ρά. Στηριγμένη στὶς δυὸ ἄκρες ἡ γέφυρα, ξε-
κινάει καὶ ἐνώνει τὸ διακεκομμένο σὲ ἓνα
φαντασμαγορικὸ καπρίτσιο ἐνάντια στοὺς νό-
μους.

Δύσκολη τεχνική, πλουτισμένη ἀπὸ
τὶς ἀποτυχίες, χορεύεται πολλοὺς κόπους καὶ
μελέτες γιὰ νὰ πετύχει τὸ ἀνέφικτο. Οἱ συ-
ζαντινὲς καμάρες περιορίζονται σὲ κάτου
μέρος τῆς γέφυρας, ἐνῶ ἡ ράχη ξεφεύγει —
ἀναγκαστικά — καὶ θυμίζει κάμψη γοτθικοῦ
παραθύρου.

Δυὸ λόγια ποὺ νὰ χρησιμεύουν γιὰ κλείσιμο

Γιὰ τούτη τὴ δουλειὰ κανονικά δὲ
μιλάνε. Ἐδῶ μονάχα βλέπεις, ἢ τὸ πολὺ -
πολὺ ἀκούς καὶ τὸν ἦχο τῆς βρύσης ποὺ εἶναι
καλωμένη σὲ κέντρο τοῦ χωριοῦ. Ἡ ἱστορία
ἐνὸς λαοῦ γραμμένη ἀπὸ πέτρες ποὺ μιλάνε.
Ἀνάγκες, καταβολές, ριζώματα προγονικά, ἔ-
ρωτας καὶ μεράκι, εκφράζεται ἀκόμα καὶ πά-
νου στὴν ξερολιθιά. Ἐπικίνδυνο νὰ ἀνακα-
τεύεις τέτοια πράγματα· δὲν ξέρεις τί μπορεί
νὰ ξεπηδήσει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ καὶ νὰ
σοῦ κάψει τὴ ζωή.

Ἄλλα αὐτὰ ποὺ μαρμαρώσαν, καὶ
ἀποξεχάστηκαν σὰν παραμῦθι χειμωνιάτικο,
δέχονται τὶς τωρινὲς μέρες μιὰ φοβερὴ δια-
στρέβλωση, σὲ μιὰ συνεχῇ καὶ ἄνιση σύγκρου-
ση. Κανείς δὲ μιλάει γιὰ μιὰ στείρα ἐπιστρο-
φὴ καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ ἓνα στεγνὸ σχο-
λαστικισμό, ποὺ μπορεί νὰ στραγγαλίσει συ-
ριολεχτικά τὴ λαϊκὴ κοινότητα. Δὲν κατηγο-
ροῦμε βέβαια τὴν ἐπιστημονικὴ σκέψη, οὔτε
κἀν τὶς ἐντολὲς τῆς, ἀλλὰ κατὰ πῶς εὐρύτερο,
ποὺ μπορεί νὰ κατονομαστῇ σὰν «προωθημέ-
νος πολιτισμός». Ἡ σύγκρουση μαζί του εἶναι
φοβερή, τὸ ἀποτέλεσμα θεωρεῖται τετελεσμέ-
νο, μιάς καὶ οἱ φωνὲς ποὺ ἀκούγονται πνί-
γουνται σὲ ἓνα ἀέρα μολυσμένο. Ὡστόσο, τί-
ποτα δὲν μπορεί νὰ προλεχθεῖ ἢ συνεχῆς κα-
ταστροφὴ τοῦ φυσικοῦ — ψυχικοῦ καὶ βιολο-
γικοῦ συστήματος θὰ ἀντιδράσει σὲ μιὰ ἔσχα-
τη προσπάθεια ἐπαναφορᾶς. Τότε κατὰ θὰ γί-
νει.

Φυσικά, καὶ στὶς μέρες μας τὸ
χορτάει. θὰ συνεχίσει νὰ φυτρώνει, ὅπου μπο-
ρεῖ καὶ ὅπου χωράει. Κιτρινοσιμέντο, ἀρρωστι-
αίκο, ἴσως καὶ μερικὲς φορὲς πῶς πράσινο,
ἀλλὰ τοῦτο τὸ τελευταῖο δὲν θὰ μπορούμε νὰ
τὸ δοῦμε. Καθαρὰ τώρα, ἡ ἐπιλογὴ εἶναι
μπροστὰ μας πάντα. Ἄς μὴν καταφεύγουμε
λοιπὸν σὲ ἐπιστημονικὲς ἀναλύσεις σὲ τρόπο
ὥστε νὰ γίνουμε ἀκίνδυνοι.

Βασίλης Τσονάκας

Ἄλλα χρυσὰ καὶ ἄγρια καὶ καλοκαμωμένα·
μὰ ἡ Μαρία
νὰ στολίζει μὲ τὰ μπούτια τῆς
τοὺς ξεφτισμένους τοίχους τοῦ σπιτιοῦ
(μου;

2

Στὰ σπίτια μας,
γυμνὰ ἀπὸ εἰκόνες κι ἱστορία
μ' ἓνα μονάχα φίδι νὰ γυρίζει στ' ἄντε-
(ρά τους,
καρτερικὰ βαστάξαμε τὴν πίκρα τοῦ χα-
(μοῦ.

Χτὲς βράδυ ὅμως
τὸ γλεντήσαμε καλά
μὲ κόκκινο κρασί
καὶ μπόλικο ψωμί, φερμένα ἀπὸ χωριά
(λησμονημένα.

Πόσοι πιστέψαμε
πὼς φόφησε τὸ φίδι τοῦ σπιτιοῦ μας;

3

Καρδούλα μ' μοσχανάθρεφτη
μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
χρόνια δυσοίωνα
στείρα χρονιά κι ἄκαρπη
ὅπου δὲν μούστειλες οὐτ' ἓνα γράμμα
— δὲν ἦταν τίποτα νὰ σοῦ τὸ πῶ
μὰ δύσκολο νὰ μ' ἀγαπήσεις.

Κώστας Λογαράς

Δύο ποιήματα

1

Τρέχω σὲ μιὰ ὁμίχλη ἀπὸ ἀκακίες.
καὶ διαλέγω αὐτὴ ποὺ ἀρέσει σὲ φθινό-
(πῶρο

τρέχω στὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ παραθυριοῦ
καὶ μαθαίνω τὸν οὐρανὸ νὰ σὲ βρίσκει

2

Κάθε φορὰ ποὺ μὲ ναυλώνει
γιὰ τοὺς καημοὺς ἢ ἐπιστροφὴ
κάτω ἀπὸ ἄρειες ἀψίδες μοναξιάς
ἔρχομαι

καὶ σ' ἓνα ἀκροθαλάσσι ἔκπληχτο
κρατῶ τὴ μοίρα του καὶ τὰ κοχύλια τῆς
— ὅμως
φλυαρεῖ τὴν καταχνιά τῶν θημάτων μου
ἢ ταραγμένη ἄμμος
κι ἀράζω καὶ δὲν ἀράζω στ' ἀκριβὰ χα-
(λίκια:

ποιοὺς ξέρει τί θυμοὺς τί νέα ναυάγια
(μοῦ μέλλει
ἔξω ἐδῶ ἢ περιπέτεια τῆς σιωπῆς.

Ἀντώνης Ἐλευθεριώτης